

«Deriva» de qui?

«El diccionari polític espanyol no parla de 'deriva' quan Felipe González o 'El País' defensen un govern del PP»

"Deriva" és una de les expressions tòpiques més gastades a l'Espanya política i mediàtica quan es tracta de definir la situació de Catalunya. És evident que a Madrid no existeix cap consciència de caure en un cert infantilisme simplista quan bona part dels mitjans escrits, audiovisuals i digitals que s'editen a Madrid; els dos partits copropietaris del règim del 78, i l'aspirant a hereu, Albert Rivera, han trobat que "deriva" és un mot adequat per descriure això que ens "ha passat" -diuen- a un ampli sector de la ciutadania catalana. Diguem-ne que, segons el concepte que tanta fortuna ha fet a la capital espanyola, hem quedat "a la deriva" com a mínim el 48% de la ciutadania catalana, si no comptem -és clar- la part dels votants dels comuns que també hauria perdut el rumb i el senderi. L'Espanya immobilista, que és l'Espanya majoritària, té facilitat per apropiarse de les paraules si es tracta d'assenyalar el 'desviament' del bon camí, de la via "del progrés i l'estabilitat", d'aquella "responsable contribució a la governabilitat" de la desapareguda i enyorada (a alguns despatxos de Madrid) Convergència i Unió.

Però el diccionari polític espanyol no interpreta altres "derives". Pel que es veu la paraula no és aplicable a la reaparició de Felipe González com a 'advocat laboralista' (però ara de Mariano Rajoy) i en el primer defensor d'un govern del PP en el suposat àmbit de l'esquerra. Tampoc no es deu considerar "deriva" el trànsit que ha vingut experimentant el diari 'El País' d'un temps ençà. És simptomàtic que l'any 1976 l'aparició d'aquest rotatiu fos una de les icones de la transició espanyola de la dictadura a la democràcia i que ara, 40 anys després, la posició editorial del diari que controla Juan Luis Cebrián hagi deixat la capital de l'Estat sense cap capçalera impresa que pugui ser identificada amb l'esquerra. La "deriva" espanyola ha portat una uniformitat mediàtica a la capital d'Espanya que no s'havia conegut des dels primers anys 70, és a dir, inclosos els darrers anys del franquisme, salvades les limitacions de la censura de l'època.

Espanya ja bat el rècord de temps sense govern entre els països europeus. Més mesos sense acord entre que els dos episodis recents d'inestabilitat que ha viscut Bèlgica i més temps també del que es va trigar a compondre un pacte viable a Holanda, fa alguns anys. Casualment (o no) tots tres són estats monàrquics on el rei, que suposadament arbitra, no té capacitat constitucional per proposar fórmules o candidats concrets. Conscient d'això, la reina Beatriu d'Holanda, fent ús del pragmatisme luterà del seu país, va encomanar l'any 2010 al veterà Herman Tjeenk Willink, un polític amb prestigi entre diferents partits, allò que ella no podia fer constitucionalment. Holanda va tenir un "informateur", una mena de president de la República contractat temporalment per la reina amb la missió de buscar una solució de govern negociada entre els partits. Tota una demostració de l'estúpida inutilitat de la monarquia, institució obsoleta i contrària tota natura democràtica. Podem apostar que a Espanya la primera dificultat seria consensuar el nom del mediador. Millor que ni ho intentin.

L'Estat espanyol evoca més el feble equilibri plurinacional del regne de Bèlgica que la plàcida unitat holandesa. De fet, els Països Baixos fa segles que es van desfer del domini de Castella, amb bon criteri i amb la dura lluita de molts anys. Doncs bé, l'Espanya actual, la que enveja d'Holanda o de França una uniformitat nacional que mai no tindrà i que ha estat incapaç de construir des de sempre, es disposa ara a seguir ignorant el seu problema principal i que acabarà per desdibuixar-la: Catalunya. Aquest mes d'agost, cada dia que passa sembla més probable que el vodevil polític espanyol tingui una "tercera temporada". Terceres eleccions o fórmula beneïda per PP i PSOE per arribar políticament a on? A un "gobierno de salvación nacional" presidit per Rajoy, per Sánchez o per qualsevol 'independent' popular-socialista contra la voluntat de decidir dels ciutadans de Catalunya? Es resoldrà o millorarà així el problema? Juraria que Miquel Iceta sap perfectament que no, encara que demostrï la seva innegable capacitat per omplir el buit mediàtic

d'agost mirant de donar una certa aparença de rumb a la deriva del PSOE.